

**A KÚRIA**  
**mint felülvizsgálati bíróság**

*Kfv.II.37.574/2014/6.szám*

*A Kúria a I és T Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 29. napján kelt 9.K.33.793/2013/4. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 5. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi*

**í t é l e t e t:**

*A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.33.793/2013/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.*

*Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket.*

*Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.*

**I n d o k o l á s**

*A felperes vietnámi állampolgár. 2010. április 19-én tartózkodási kártya iránti kérelmet terjesztett elő a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény (a továbbiakban: Szmtv.) 2.§ b/bg) pontja és 7.§ (3) bekezdése alapján, hivatkozva arra, hogy gyermeke magyar állampolgár.*

*Kérelmét a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Budapesti és Pest Megyei Regionális Igazgatóság a 2010. július 15-én kelt 106-1-23088/13/2010-Tk számú határozatával elutasította és kötelezte a felperest Magyarország területének elhagyására.*

*A felperes fellebbezését az alperes a Kúria Kfv.II.37.202/2012/6. számú ítéletével elrendelt, megismételt eljárásban bírálta el és a 2013. augusztus 2. napján kelt 106-Tk-17128/41/2010. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta, megállapította, hogy a felperes magyarországi tartózkodási joga megszűnt, ezért kötelezte Magyarország területének elhagyására. A másodfokú eljárás során az alperes széleskörű bizonyítást folytatott le, tanúkat hallgatott meg, helyszíni szemléket tartott. Az alperes az alapeljárásban és a megismételt eljárásban beszerzett*

bizonyítékokat egymással összevetve értékelte, megállapította, hogy a felperes a kiskorú I E vonatkozásában teljes hatályú apai elismerő nyilatkozatot tett, így a kiskorú gyermek születési anyakönyvi kivonatában a felperes került édesapaként feltüntetésre. A felperes 2010. júliusától - 2013. januárjáig terjedő időszakra postai feladóvevényekkel igazolta, hogy a gyermekét 10.000 és 15.000 forint közötti összegekkel támogatta. A felperes és a kiskorú gyermek kapcsolata mindössze a rendszeres anyagi támogatásra, eseti ajándékokra, alkalmi jellegű, ritka és rövid, néhány órás látogatásokra korlátozódik a gyermek szekszárdi lakóhelyén. A felperes a gyermek nevelésében nem vesz részt, vele közös nyelvet nem beszél, a felperes lakóhelyeként megjelölt ingatlanban a gyermekről készült fénykép nem található és a gyermek nem a felperest szólítja apának, hanem azt az élettársat, akivel az édesanya a gyermek születése óta közös háztartásban él. A gyermek édesanyja a felperes teljes nevét nem, csak a keresztnévét tudta a meghallgatások során megjelölni, továbbá állította, hogy a gyermek édesapjával, aki jól beszél magyarul, magyar nyelven beszélt és így beszélte őt rá az apasági nyilatkozat megtételére. Ennek ellentmond, hogy a felperes szinte semmit nem beszél magyarul, az eljárások során tolmács igénybevételével történt a meghallgatása, nyilatkoztatása. Nem nyert az eljárás során igazolást az sem, hogy a külföldi felperes a ténylegesen bejelentett ingatlanban lakna. A lefolytatott bizonyítás eredményeként a hatóság azt állapította meg, hogy a felperes magatartása nem valósítja meg a szülői felügyelet fogalmát, a felperes a tartózkodási kártya iránti kérelmének kedvező elbírálása érdekében tett apasági nyilatkozatot, szülői felügyeleti jogát eszközként kívánta használni, ami a joggal való visszaélést valósítja meg. A felperes az Szmtv. 14.§ (2) bekezdése, 15.§ (1) és (3) bekezdései alapján a családi kapcsolatot a tartózkodási jog megszerzése érdekében létesítette, ezért részére a tartózkodási kártya nem adható meg.

A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozatának felülvizsgálata iránt, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletével elutasított.

Kifejtette a bíróság, hogy a Kúria új eljárásra utasító ítélete alapján az alperesnek kötelezettsége volt a szülői felügyeleti jog gyakorlásának vizsgálata. Az Szmtv. 7.§ (3) bekezdése mérlegelési lehetőséget biztosít a hatóság számára, ezért alaptalan a felperesnek az az érve, hogy a „családtagi jogállás” közokirati igazolására tekintettel a tartózkodási kártyát további vizsgálat nélkül kellett volna a felperes számára kiállítani. Önmagában az a tény, hogy a felperes teljes hatályú apai elismerő nyilatkozatot tett, és a hatóság azt elfogadta, még nem jelenti azt, hogy nem kellett vizsgálni a szülői felügyeleti jog tényleges gyakorlását. E körben a hatóság széleskörű bizonyítást folytatott le és okszerű, helyes mérlegeléssel jutott arra a következtetésre, hogy nem valósul meg a szülői felügyeleti jog gyakorlása, a felperes a

gyermeké életében semmilyen mértékben nem vesz részt, a gyermekével nincs érdemi személyes, érzelmi, gazdasági kapcsolata. A gyermekét anyagi támogatásban részesíti, alkalmasszerűen látogatja, azonban mindez a felperes érdekét, itteni tartózkodásának legalizálását szolgálja, ezért az alperes az Szmtv. 14.§ (2) bekezdésére hivatkozással jogszerűen rögzítette a határozatában, hogy a felperes a szülői felügyeleti jogát ténylegesen nem gyakorolja, illetve azzal visszaél.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését és a keresetének helyt adó határozat hozatalát. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Szmtv. 2.§ b/bg) pontját, 14.§ (2) és (3) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221.§ (1) bekezdését. Kifejtette, hogy mivel családtagnak kell tekinteni, ezért mérlegelés nélkül garantálni kellett volna részére a tartózkodási jogot, hisz a szülői jogállását a gyermek születési anyakönyvi kivonatával igazolta. Ezen túlmenően vitatta azt a megállapítást, hogy nem gyakorolja a szülői felügyeleti jogát. Előadta, hogy az alperes jogsértő módon alapította a határozatát az Szmtv. 14.§ (2) bekezdésére, amelyet a bíróság jogsértően fogadott el helytállónak. Arra hivatkozott, hogy e jogszabályhelyhez képest speciális rendelkezést tartalmaz az Szmtv. 14.§ (3) bekezdése. E rendelkezés alapján a szülői felügyeleti jog megszűnése nem állapítható meg. Sérelmezte, hogy bár a Kúria idegenrendészeti joggyakorlat elemző csoportja összefoglaló véleményére az elsőfokú eljárás során is hivatkozott, a bíróság erre nem tért ki, megsértve ezzel az indokolási kötelezettségét.

A felperes a felülvizsgálati kérelmét Kfv.4. sorszámú beadványában további jogsértésekkel egészítette ki, arra hivatkozott, hogy a vérségi kapcsolat igazolt, Magyarország területén való tartózkodása egyértelműen a kiskorú gyermeke érdekét szolgálja.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Utalt arra, hogy a megismételt eljárásban a Kúria új eljárásra utasító ítéletében foglalt útmutatásnak megfelelően kellett eljárnia. Ennek az ítéletnek volt kötőereje, nem pedig a felperes által hivatkozott összefoglaló véleménynek.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és a 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban konkrétan megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül. A jogerős ítélet felülvizsgálata nem terjedt ki a felperes által utóbb, a Kfv.4. sorszámú beadványában megjelölt újabb jogszabálysértések vizsgálatára, mert a fentebb idézett jogszabályi rendelkezések a felülvizsgálati kérelem kiegészítését, újabb jogszabálysértések megjelölését nem teszik lehetővé. A Kúria csak

az 5. sorszámú felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabálysértéseket vizsgálta érdemben.

A Kúria a felülvizsgálat eredményeként azt állapította meg, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Kúria új eljárásra adott útmutatásának megfelelően kellett az alperesnek eljárnia. A megismételt eljárás idején hatályos, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 109.§ (4) bekezdése értelmében a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása kötötte, a megismételt eljárásban az új eljárásra adott útmutatásban foglaltaknak kellett eleget tennie és vizsgálnia kellett a szülői felügyelet gyakorlását, az Szmtv. 7.§ (2) bekezdésében foglaltak fennállását, továbbá az Szmtv. - 2010. december 24-vel módosított - 14.§ (2) bekezdésének hatályos rendelkezése alapján a családi kapcsolat létesítésének, illetőleg gyakorlásának körülményeit, azt, hogy a családi kapcsolat létesítése a tartózkodási jog megszerzése érdekében történt-e.

A hatóság ennek eleget téve járt el, amikor az Szmtv. 14.§ (2) bekezdésében foglalt feltételeket vizsgálta, így azt, hogy a családi kapcsolatot a tartózkodási jog megszerzése érdekében létesítették-e, a családi kapcsolatra csupán a tartózkodási jog megszerzése érdekében történt hivatkozás, vagy a felperes a szülői felügyeleti jogát ténylegesen gyakorolja-e. A hatóság ennek megfelelően, e körben folytatott le bizonyítást és nem kellett vizsgálnia a felperes által hivatkozott Szmtv. 14.§ (3) bekezdését, mert ez nem volt az új eljárásra adott útmutatás tárgya, annak alkalmazására nem kerülhetett sor.

A Kúria idegenrendészeti joggyakorlat elemző csoportja 2013. május 30-án fogadta el az összefoglaló véleményét. Ezen összefoglaló véleményre a felperes akként hivatkozott, hogy az abban foglaltakat kellett volna a hatóságnak a megismételt eljárásban figyelembe vennie. Hangsúlyozza a Kúria, hogy az összefoglaló véleménynek nincs kötőereje a hatóság számára, a hatóságnak a Ket. 109.§ (4) bekezdése alapján a Kúria új eljárást elrendelő ítéletében foglalt útmutatásnak megfelelően kellett eljárnia, ezért az összefoglaló véleményben foglalt álláspont alperes általi figyelmen kívül hagyása nem valósított meg jogszabálysértést. Az összefoglaló véleménnyel kapcsolatos felperesi érvelésre vonatkozóan az elsőfokú ítélet nem tartalmaz indokolást, azonban ez a hiányosság az ügy érdemére nem hatott ki, mert a bíróság az ítéletében rögzítette, hogy a Kúria új eljárást elrendelő ítéletében foglaltaknak - azaz nem más útmutatásnak, de nem is az összefoglaló véleménynek - kellett az alperesnek eleget tennie a megismételt eljárás során.

Mindezek alapján a Kúria a Pp. 221.§ (1) bekezdésének megsértését nem állapította meg.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy önmagában az a körülmény, hogy a felperes teljes hatályú apai elismerő nyilatkozatot tett és így a gyermek születési anyakönyvi kivonatában apaként szerepel, önmagában a tartózkodási jog jogszerűségét nem eredményezi. A hatóságnak vizsgálnia kellett, hogy a teljes hatályú apai elismerő nyilatkozatot a felperes csak a tartózkodási jog megszerzése érdekében tette-e meg vagy sem. Ennek keretében a hatóság széleskörű bizonyítást folytatott le és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a szülői felügyeleti jog gyakorlása csak a tartózkodási jog legalizálása érdekében történt, valóságos szülő-gyermek kapcsolat a felperes és a kiskorú gyermek között nincsen, mert az alkalmi látogatásokon és a pénzbeli támogatásokon kívül semmilyen körülmény nem utal arra, hogy a gyermekkel bármilyen szorosabb kapcsolata fennállna. A felperes ugyanis nem beszéli a magyar nyelvet, így a gyermekével közös nyelven nem tud kommunikálni, amikor alkalmanként rövid időre meglátogatja. Így a kapcsolattartás ezekre a rövid időszakokra és az alkalmi ajándékokra, anyagi támogatásra korlátozódik. Mindezeket a körülményeket a hatóság helytállóan mérlegelte és értékelte, az Szmtv. 14.§ (2) bekezdését helytállóan alkalmazta, annak jogszerű alkalmazását az elsőfokú bíróság is helytállóan állapította meg, így jogszerű volt a tartózkodási jog megszűnésének megállapítása is.

Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, mert a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott és érdemben vizsgálható jogszabályokat nem sértette meg.

Az alperest a felülvizsgálati eljárás során szervezeti képviselő képviselte, az alperes részéről felszámítható költség nem merült fel, ezért arról a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján rendelkezni nem kellett.

A sikertelen felülvizsgálati kérelemmel élő felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték megfizetésére, melynek mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdés d) pontja és 50.§ (1) bekezdése határozza meg.

Budapest, 2014. november 5.

**Dr. Buzinkay Zoltán sk. a tanács elnöke,**  
**Gizella sk. előadó bíró, Dr. Tóth Kincső sk. bíró**

**Dr. Márton**

*A kiadmány hitelül:*

*tisztviselő*